

него. Търсили го дълго тѣ подѣ листь и надѣ листь, отѣ цвѣтъ на цвѣтъ, никжде го нѣма. Уморени отѣ дългия пжтъ, седнали да починатѣ край едно поточе, порѣсили челцата си съ студена водица, разтворили крила, за да литнатѣ, но... изведнѣжъ се чула тиха, сладка пѣсенчица, която се сливала съ пѣсенѣта на поточето, а тихиятъ вѣтрецъ я отнисалѣ далеко, далеко...

— А, ето те, най-после, намѣрихме те! — казали брѣмбаритѣ, тихо издебнали щурчето, уловили го, вързали крилцата му съ една сламчица и литнали къмѣ царството на твоя татко. Зарадвалѣ се той и поржчалѣ да му направятѣ златна клетка. Тамѣ било затворено то. А на брѣмбаритѣ позлатили крилата за награда отѣ царя. Носили му въ клетката най-сладки царски гостби, но то, навело главичка, не отваряло уста да си хапне. И пѣсенѣта му никой не чулѣ. Ядосалѣ се твоя татко, отворилѣ клетката и го изпждилѣ. Но никой не развързалѣ крилцата му и то паднало като дѣждовна капчица чакѣ на земята. Намѣрила го една малка мравчица, смилила се надѣ него, прехапала сламчицата и го пустнала на свобода. Щурчето тозчасѣ запѣло отѣ все сърдце. Заживѣло пакѣ своя веселѣ животѣ, изпълненѣ съ пѣсни и безгрижие. Но дошла зима. Падналѣ снѣгъ, и щурчето, измжчено отѣ гладѣ, спрѣло своята пѣсенѣ. То не знаяло, че тамѣ на земята има и зима и заплакало за Божията градина, неговата мила родина, кждето всѣкога е лѣто.

Така свършилѣ своя разказѣ св. Петърѣ, заплакалѣ за щурчето и казалѣ:

— Нѣма го вече него! Изгубихме неговата сладка пѣсенѣ, а колко сладка бѣше тя! — и поронилѣ сълзи.

Пеперудката слушала унесено, натъжила се и тя и поронила сълзички. Съгледалѣ ги св. Петърѣ и рекѣлѣ:

— А, значи и ти обикна щурчето и плачешѣ за него! Познахѣ азѣ, имашѣ добра душица, Добродушке. Обичамѣ азѣ всички, които като тебе иматѣ добро сърдце, — рекѣлѣ св. Петърѣ, помилвалѣ пеперудката, и я пустналѣ на свобода.

Марко Деяновѣ